

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 maja 2023 r.
sprawy **J. B.** skazanego za czyn z art. 296 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 477/21
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 25 stycznia 2021 r., sygn. akt V K 160/19

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2021 r., sygn. akt V K 160/19, Sąd Okręgowy w Katowicach:

1. uznał oskarżonego J. B. za winnego tego, że w okresie od 22 lutego 2016 roku do 12 grudnia 2016 roku w K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc funkcję likwidatora M. Sp. z o.o. w likwidacji z/s w K., będąc zobowiązanym na podstawie przepisów ustawy kodeks spółek handlowych do zajmowania się sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą wymienionego podmiotu, nadużył udzielonych mu uprawnień i nie dopełnił ciążących na nim obowiązków w ten sposób, że dokonał

zawarcia w dniu 22 lutego 2016 roku warunkowej umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa M. Sp. z o.o. w likwidacji z/s w K. na rzecz M. Sp. z o.o. z/s w K. poniżej rzeczywistej wartości przedsiębiorstwa, tj. za cenę 192 500,00 zł, przy czym w skład zorganizowanej części przedsiębiorstwa weszły oznaczenie przedsiębiorstwa, wszelkie ruchomości przedsiębiorstwa oraz inne prawa rzeczowe, prawa wynikające z umów, których stroną było przedsiębiorstwo, w tym w szczególności umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych zawarte pomiędzy przedsiębiorstwem a Narodowym Funduszem Zdrowia – [...] Oddziałem Wojewódzkim z/s w K., wierzytelności, prawa do papierów wartościowych i środki pieniężne przedsiębiorstwa, prawa własności intelektualnej, prawa do tajemnicy przedsiębiorstwa i dokumenty związane ze zorganizowaną częścią przedsiębiorstwa, a następnie doprowadził do przeniesienia praw i obowiązków wynikających z umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartych przez M. Sp. z o.o. z/s w K. a Narodowym Funduszem Zdrowia - [...] Oddziałem Wojewódzkim z/s w K. na wskazany podmiot, po czym wbrew postanowieniu Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 27 października 2016 roku w sprawie o sygn. akt XIX Ga 992/16, stanowiącym nakaz uzyskiwania przez likwidatora „M.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z/s w K. zgody Zgromadzenia Wspólników lub sądu na dokonywanie czynności, których skutkiem byłoby rozporządzenie prawem albo zaciągnięcie zobowiązań o wartości przekraczającej 61 000 zł oraz zakazu zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa Spółki bez uprzedniej zgody Zgromadzenia Wspólników lub sądu na zaproponowaną cenę zbycia, nie zwróciwszy się o powyższą zgodę, dokonał w dniu 12 grudnia 2016 roku przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa M. Sp. z o.o. w likwidacji z/s w K. na rzecz M. Sp. z o.o. z/s w K., czym wyrządził M. Sp. z o.o. w likwidacji z/s w K. szkodę w wysokości 4.599.500,00 złotych, co stanowi szkodę w wielkich rozmiarach, czym wyczerpał znamiona art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. przy zast. art. 12 § 1 k.k. i za to na mocy art. 296 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, przy czym na

- mocy art. 4 § 1 k.k. wobec oskarżonego ma zastosowanie kodeks karny w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku do 23 czerwca 2020 roku;
2. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 3 (trzy) lata, przy czym na mocy art. 4 § 1 k.k. wobec oskarżonego ma zastosowanie kodeks karny w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku do 23 czerwca 2020 roku;
 3. na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz „M.” Sp. z o.o. w likwidacji z/s w K. kwotę 4.599.500,00 (cztery miliony pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy pięćset) złotych tytułem naprawienia szkody, przy czym na mocy art. 4 § 1 k.k. wobec oskarżonego ma zastosowanie kodeks karny w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku do 23 czerwca 2020 roku.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 477/21, Sąd Apelacyjny w Katowicach, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył to orzeczenie w całości, zarzucając mu:

1. obrazę przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte obsadzenie Sądu II Instancji, rozpoznającego sprawę w postępowaniu apelacyjnym w dniach 17 marca i 9 czerwca 2022 roku i wydającego wyrok w dniu 23 czerwca 2022 roku, w składzie którego orzekał Sędzia Sądu Apelacyjnego R.D. powołany do pełnienia urzędu na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] o numerze [...] (Monitor Polski z [...], poz. [...]), na wniosek o numerze [...] z dnia [...], złożony przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 z późn. zm.), co w konsekwencji doprowadziło również do rażącego naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284

- z późn. zm.), art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;
2. obrazę przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte obsadzenie Sądu II Instancji, rozpoznającego sprawę w postępowaniu apelacyjnym w dniach 17 marca i 9 czerwca 2022 roku i wydającego wyrok w dniu 23 czerwca 2022 roku, w składzie którego orzekał Sędzia Sądu Apelacyjnego M.C. powołany do pełnienia urzędu na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] o numerze [...] (Monitor Polski z [...], poz. [...]), na wniosek o numerze [...] z dnia [...], złożony przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 z późn. zm.), co w konsekwencji doprowadziło również do rażącego naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.), art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach.

W odpowiedziach na kasację prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie wskazać należy, że z powołanej w uzasadnieniu kasacji uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20, absolutnie nie wynika, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazana bezwzględna

przyczyna odwoławcza, zgodnie z treścią powołanej uchwały, zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W powyższym kontekście należy także przypomnieć, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, odnosząc się do ww. uchwały połączonych Izb, również wskazał, że *brak jest podstaw do przyjęcia a priori, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.* Oznacza to, że w świetle ww. uchwał, dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy wskazać na instytucjonalną nieprawidłowość powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uczynić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu ww. uchwałach Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 171/22). Ów test, co wynika z uzasadnienia obu powołanych wyżej uchwał, jest zaś wieloaspektową analizą, wymagającą zwrócenia uwagi nie tylko na okoliczności związane z osobą samego sędziego i jego drogą zawodową oraz zaszłościami zaistniałymi w toku kwestionowanej procedury nominacyjnej, ale również na okoliczności dotyczące konkretnej sprawy. Ten ostatni aspekt we wspomnianym teście nie może być pominięty, skoro rzeczona analiza prowadzona jest z perspektywy prawidłowości obsady sądu, która to obsada siłą rzeczy związana jest z konkretną sprawą, a nie zdolnością czy kompetencją danej osoby do orzekania *in genere*.

W przedmiotowej sprawie zaś, skarżący poza zwróceniem uwagi na fakt powołania dwóch sędziów zasiadających w składzie orzekającym sądu odwoławczego, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, odwołał się tylko - i to ogólnikowo - do okoliczności związanych z procedurą konkursową przeprowadzoną przez ww. Radę oraz - w przypadku SSA - R.D. - do faktu, iż ww. pełnił funkcję zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w K.. Powyższe było zdecydowanie niewystarczające do wykazania, że w przedmiotowej sprawie zaktualizowała się eksponowana w kasacji bezwzględna przyczyna odwoławcza.

Skarżący zarzucił między innymi, że w toku procedury konkursowej, czy to w uzasadnieniu uchwały (w przypadku SSA - M.C.), czy to w toku posiedzenia KRS (w przypadku SSA - R.D.) nie przedstawiono żadnych konkretnych informacji (danych statystycznych) takich, jak wskaźnik obciążenia referatu, wskaźnik załatwień spraw, terminowości sporządzania uzasadnień czy stabilności orzeczniczej, które umożliwiałyby dokonanie merytorycznej oceny kandydata. Ponadto w przypadku SSA- R.D. wyeksponowano fakt, że był on jedyną osobą „startującą” w konkursie. Powołując się na powyższe okoliczności, skarżący nie zwrócił jednak uwagi, że także w przeszłości (np. w 2015 roku) uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie zawierały szczegółowych danych statystycznych obrazujących przebieg dotychczasowej pracy sędziego. Nierzadko zdarzało się również, że na jedno stanowisko sędziowskie zgłaszał się tylko jeden kandydat. Doskonale obrazuje to uchwała Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w K., ogłoszonym w Monitorze Polskim z [...], poz. [...]. Na mocy tej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła „przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Katowicach kandydaturę Pana G.W. – sędziego Sądu Okręgowego w C.". Z uchwały tej wynikało, że SSO - G.W. był jedyną osobą, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym w Katowicach I w tej uchwale nie przedstawiono „konkretnych informacji (danych statystycznych) takich jak,

wskaźnik obciążenia referatu, wskaźnik załatwień spraw, terminowości sporządzania uzasadnień czy stabilności orzeczniczej”. Zawarto w niej jedynie ogólną informację, której podstawą była opinia sędziego wizytatora, o treści: „kandydat uzyskał bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną. Zdaniem sędziego wizytatora Pan sędzia G.W. jest bardzo dobrze przygotowany do pełnienia obowiązków sędziego sądu apelacyjnego. Przede wszystkim posiada dużą i ugruntowaną wiedzę prawniczą oraz niezbędne doświadczenie zawodowe i życiowe. Wykazuje się bardzo dobrą znajomością przepisów prawa materialnego i procesowego. Jest osobą rzetelną, sumienną, koleżeńską i bardzo zaangażowaną w pracę. Stabilność orzecznictwa kandydata nie budzi zastrzeżeń. Uzasadnienia orzeczeń sporządza terminowo”. Ta informacja stopniem swojej szczegółowości nie odbiegała od danych odnoszących się do tych kwestii zawartych w uchwale KRS nr [...] z dnia [...] roku, dotyczącej sędziego R.D. oraz w uchwale nr [...] z dnia [...], dotyczącej sędziego M. C., w których odpowiednio stwierdzono, że:

- „ocenę kwalifikacji Pana R.D. sporządziła Pani B.B. - sędzia Sądu Apelacyjnego w Katowicach w stanie spoczynku - która stwierdziła, że wyniki przeprowadzonej oceny pracy kandydata w pełni uprawniają do stwierdzenia, że jest on bardzo dobrze przygotowany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Jest sędzią dojrzałym, posiadającym bardzo dobre przygotowanie merytoryczne i niezbędne doświadczenie zawodowe. Cechuje go sumienność, rzetelność i pracowitość. Wszystkie czynności podejmuje terminowo, w sposób przemyślany i dobrze zorganizowany. Zgromadzone opinie służbowe charakteryzują go bardzo pozytywnie. Kolejne awanse zawodowe uzyskiwał stopniowo i systematycznie, awanse te były poprzedzone okresami delegacji. W całym okresie pracy zawodowej oceniany jest bardzo dobrze, do jego pracy nigdy nie zgłaszano krytycznych uwag. Jest osobą bardzo pracowitą, kulturalną, koleżeńską, szanowaną w środowisku zawodowym. Systematycznie podnosi swoje kwalifikacje. Ocena merytoryczna jego orzecznictwa zasługuje na uznanie. Wydawane rozstrzygnięcia są trafne, o czym świadczy wysoka stabilność zapadających rozstrzygnięć, sporządzane uzasadnienia wyróżnia bardzo dobry poziom merytoryczny, wnikliwość, staranność i jednocześnie umiejętność takiego przedstawiania zagadnień prawnych, że są one zrozumiałe także dla osób nie

mających wykształcenia prawniczego. Opiniowany prawidłowo odwołuje się do orzecznictwa Sądu Najwyższego i innych sądów oraz poglądów doktryny. W pełni zasługuje na objęcie stanowiska sędziego sądu apelacyjnego”;

- „W ocenie sędziego Sądu Apelacyjnego w Katowicach Pana P.P. dotychczasowy przebieg pracy zawodowej Pana sędziego M.C. pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż jest on osobą bardzo dobrze przygotowaną do pełnienia obowiązków sędziego apelacyjnego. Pan sędzia posiada rozległą, ugruntowaną wiedzę oraz niezbędne doświadczenie życiowe i zawodowe. Cechuje go bardzo wysoki poziom przygotowania merytorycznego, zarówno w zakresie problematyki materialno-prawnej, jak i procesowej. Wydawane przez niego orzeczenia są przygotowane, przemyślane i prawidłowo redagowane, a co istotne trafne. Bardzo dobrze opanował warsztat pracy sędziego I instancyjnego, jak i sędziego odwoławczego. Systematycznie podnosi swoje kwalifikacje zawodowe, doskonaląc się merytorycznie. Na szczególne podkreślenie zasługuje jednak ogromna, ponad przeciętną pracowitość i zaangażowanie w wykonywanie czynności służbowych. Na podstawie obserwacji własnych opiniującego oraz opinii innych sędziów należy również stwierdzić, że jest osobą koleżeńską, uprzejmą, skromną i taktowną. Na uwagę zasługuje również fakt, iż Pan sędzia posiada stopień doktora nauk prawnych i jest autorem wielu publikacji naukowych. Analiza pracy kandydata wskazuje na to, iż posiada on bardzo dobre przygotowanie merytoryczne oraz kwalifikacje etyczno-moralne, konieczne do pełnienia obowiązków sędziego apelacyjnego. Mając zatem powyższe na uwadze sędzia wizytator stwierdził, że Pan sędzia M. C. spełnia wszystkie wymogi by ubiegać się o powołanie go na stanowisko sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Katowicach.”.

Zaakcentować wypada, że SSA G.W. był trzecią osobą zasiadającą w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który wydał zaskarżone orzeczenie. Co do udziału tego sędziego w ww. składzie skarżący nie zgłosił żadnych zastrzeżeń.

Powołując się na okoliczności związane z powołaniem sędziów R.D. i M.C. na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Katowicach, skarżący nie zwrócił uwagi także na fakt, że wyżej wymienieni są sędziami z wieloletnim doświadczeniem. Przez lata zajmowali stanowiska sędziów Sądu Okręgowego. Sędzia R.D. został

powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Katowicach, na mocy postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego nr [...] (M. P. z [...], poz. [...]) - zaakcentować wypada, że do informacji tej można było bez trudu dotrzeć, nie dysponując nawet uchwałą KRS nr [...]). Natomiast sędzia M.C. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w B. na mocy postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego nr [...] (M. P. z [...], Nr [...], poz. [...]).

Jest też oczywiste, że powołanie się na sam fakt pełnienia przez sędziego funkcji Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, nie jest wystarczające do wykazania, iż w stosunku do takiego sędziego istnieją uzasadnione podejrzenia dotyczące jego powiązań z władzą wykonawczą. Z tej perspektywy istotne znaczenie ma bowiem nie samo sprawowanie rzeczony funkcji, ale sposób jej sprawowania na gruncie konkretnych spraw. W tym zakresie skarżący nie przedstawił zaś żadnych analiz. W powyższym kontekście należy także wspomnieć, że sędzia R.D. pełnił funkcję Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Katowicach. przed 2018 r., tj. od 2 października 2017 r. Pamiętać zaś trzeba, że w tej dacie zastępców rzecznika dyscyplinarnego dla każdego okręgu wybierały kolegia sądów okręgowych spośród sędziów danego sądu (art. 112 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 kwietnia 2018 r.). Powyższe okoliczności bez wątpienia nie pozwalają na uznanie za zasadną tezy, że pełnienie przez sędziego R.D. funkcji Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego świadczy o jego związkach z władzą wykonawczą.

Trafność konstatacji, iż udział w rozpoznawaniu sprawy apelacyjnej SSA - R.D. i SSA M.C. doprowadził do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności skutkującego nienależytą obsadą sądu, podważa również okoliczność, że ani oskarżony, ani jego obrońcy w toku postępowania odwoławczego, nie zgłaszali jakichkolwiek zastrzeżeń co do prawidłowości obsady orzekającego w niniejszej sprawie Sądu Apelacyjnego, nie sygnalizowali wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości zasiadających w nim sędziów i nie podejmowali inicjatywy mającej na celu wyłączenie któregośkolwiek z nich (k. 1839 -

1911 - por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2022 r., II KO 98/22).

Konkludując powyższy wywód należy także wyeksponować, że Sąd Najwyższy wielokrotnie rozpoznawał kasacje wywiedzione od wyroków Sądu Apelacyjnego w Katowicach wydanych przez sąd, w składzie którego zasiadali sędziowie M.C. i R.D., nie stwierdzając wystąpienia w tych sprawach uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2023 r., IV KK 541/22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2023 r., IV KK 523/22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2023 r., IV KK 420/22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 grudnia 2022 r., IV KK 254/22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2022 r., IV KK 366/22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2022 r., IV KK 227/22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2022 r., IV KK 111/22).

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy uznał kasację obrońcy za oczywiście bezzasadną i orzekł o jej oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.

(M.K.)

[as]